

Iz govora Borisa A. Novaka ob 70.letnici VALENTINA
CUNDRIČA
(Kosova graščina, Jesenice)

Pravzaprav moram reči, da poskušam s tem nastopom sam pred sabo, pred pesniškimi kolegi in pred javnostjo vsaj simbolično popraviti neko krivico, ki se je dogajala in se dogaja pesniku Valentinu Cundriču. Pred nami je namreč avtor enega največjih, ne samo kvantitativno, ampak tudi kvalitativno enega največjih pesniških opusov zadnjih desetletij, ki pa je do te mere izviren in drugačen od prevladujočih tokov tega časa, da žal, ne sočasna kritika, ne literarna zgodovina ni pokazala do tega dragocenega opusa primerne občutljivosti in posluha. Prepričan sem, da se bo to v prihodnje zgodilo. Tudi zato, ker je umetniška stava Valentina Cundriča izjemno visoka, taka, kot jih je bilo v zgodovini naše literature le malo.

Kot pesnika me posebno impresionira njegov ritem, ki je izredno sklenjen, obenem pa močan, kadar je treba zarezan in kadar je treba, izredno mehak, pojoč.

To je pesnik izrednega bogastva podobja, metafor, tvorec jezika. Gre za pesnika, ki je obogatil naš jezik s celo vrsto sijajnih novih izrazov, dokazov, da je poezija kovačnica jezika, v kateri jezik vedno znova pride do novega žarjenja, sijaja.

Še nekaj besed o velikem sonentnem vencu, ki je vzniknil na slovenskih tleh.

Nedvomno je osrednji ustvarjalec velikega sonetnega venca, te najbolj zahtevne oblike, ne samo pri nas, ampak globalno v svetovni poeziji, Valentin Cundrič, ki jo je realiziral kar osemkrat. Ta oblika odraža pesnikovo vero v smiselno zgradbo, kompozicijo sveta in nedvomno odseva tudi njegovo vero v to, da je jezik tista najbolj dragocena zakladnica človekovega bistva in Cundrič nam je daroval prenekatero izjemno občuteno, krhko, lirično obenem pa ekspresivno močno pesem. Cundičeva pesem je povezana z gorenjsko pokrajino, izvira iz nje,